

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Κ΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Κελεύσει τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεοφίλου, ἀποφάσει δέ τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Δημήτριος, Γραμματεὺς τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, μετέβη εἰς Ἑλλάδα, ἵνα συμμετάσχη εἰς τὴν Κ΄ Πανορθόδοξον Συνδιάσκεψιν Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, μέ θέμα: «*Προβλήματα γύρω ἀπό τὴν δράση τῶν Αἰρετικῶν (ἐλευθερία καί χρέος αὐτοπεριφρουρήσεως)*», ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἀπό 3ης ἕως 6ης Νοεμβρίου (ν.έ.) εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου.

Ἡ εἰσήγησις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου ἔχει ὡς ἑξῆς :

Σεβασμιώτατοι,

Τετιμημένοι ἐκπρόσωποι τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων,

Ἐλλογιμώτατοι κ. Καθηγηταί,

Ἀγαπητοί Σύεδροι,

Μέ ἰδιαιτέραν χαράν ἀνταποκρινόμενος ὁ Σεπτὸς ἡμῶν Πατήρ καί Πατριάρχης κύριος κ. Θεόφιλος ὁ Γ΄ εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρόσκλησιν τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπέστειλε τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Κ΄ Πανορθόδοξον Συνδιάσκεψιν Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, μέ θέμα: «*Προβλήματα γύρω ἀπό τὴν δράση τῶν Αἰρετικῶν (ἐλευθερία καί χρέος αὐτοπεριφρουρήσεως)*».

Πάντα τὰ θέματα τῆς παρούσης Συνδιασκέψεως εἶναι ἐπίκαιρα καί κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὰς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ σωτηριώδους Αὐτῶν ἔργου, ὑπὲρ τοῦ πεπιστευμένου Αὐταῖς ποιμνίου.

Μέ τὰς ἐπιταγὰς τῶν ἰδεῶν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, αἵτινες ἐπικρατοῦσιν ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἐφ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον καί ἐπηρεάζουσι σημαντικῶς τὰ προγράμματα καί τὰς ἀποφάσεις τῶν Πολιτικῶν Δυνάμεων, καταβάλλεται προσπάθεια, ἡ ὁποία τυγχάνει καί τῆς ἀναλόγου προβολῆς καί προωθήσεως ἐκ τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, πρὸς διάδοσιν τοῦ μηνύματος τῆς πλήρους ἐλευθερίας, οὐσιαστικῶς τῆς ἀσυδοσίας, τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, μέ τὴν θεωρητικὴν ὑποστήριξιν τοῦ δόγματος τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ θεός.

Ἡ ἐπικράτησις τῆς οὐτοπιστικῆς ταύτης θεωρίας εἰς τὰς τοπικάς κοινωνίας καί ἡ διασφάλισις αὐτῆς διὰ σχετικῶν νομικῶν θεσπισμάτων, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν βλάβην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκράτου προσηλυτισμοῦ καί ἐνθαρρύνει τὰς παντός εἴδους αἱρέσεις, εἰς τὴν φθοροποιὸν αὐτῶν δρᾶσιν.

Εἰς τὸ συνεχῶς ἀυξανόμενον ἀρνητικόν τοῦτο κλίμα, ἡ ἐν γένει Ὀρθοδοξία ὀφείλει νὰ περιχαρακωθῆ, οὐχί μέ τὴν ἰδέαν τῆς ὀπισθοδρομήσεως ἢ τῆς στροφῆς εἰς μεσαιωνικάς μεθόδους, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε εἶναι ξέναί πρός τὴν Ὀρθόδοξον Τάξιν καί Πράξιν, ὡς ἰδρυθεῖσαι καί ἀναπτυχθεῖσαι μόνον παρά τοῖς Δυτικοῖς, ἀλλά μέ τὴν βίωσιν τῶν προσταγῶν τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς.

Διὰ νὰ ἀποτραπῆ ἡ εἴσοδος τῶν αἱρετικῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ἡ ἔξοδος ἐξ Αὐτῆς τῶν πιστῶν καί ἡ εἴσοδος αὐτῶν εἰς αἱρετικούς χώρους, ἔξω τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες ἔθεντο ὄρια καί φραγμούς. Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀμπελῶνος, λέγει ὁ Κύριος, ὅτι «ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καί φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε». Φραγμὸς εἶναι ἡ ἀποστολική πίστις καί παράδοσις, τὰ δόγματα τῆς ἀληθείας, οἱ κανόνες καί αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἡ Ἐκκλησία διακηρύττει «μὴ μεταίρειν ὄρια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν».

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, πρός περιφρούρησιν τῶν πιστῶν καί ἀντιμετώπισιν τῶν αἱρέσεων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, χρησιμοποιεῖ, εἰς τὴν πρός Γαλάτας ἐπιστολὴν αὐτοῦ, τὰς πρεπούσας λέξεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ δῆθεν «νεωτερισταί» καί «ἔχοντες ἀνοικτόν νοῦν» σήμερον, θά ἐφθάναμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ χαρακτηρίσωμεν, ὡς βαρείας: «Ἀλλὰ καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

Αἰσθανόμενος τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ὀρθὴν καθοδήγησιν καί σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ἐναγωνίως παροτρύνει τὸν Τίτον, εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ: «αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».

Εἰς τὸ αὐτὸ μῆκος κύματος κινούμενος καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, εἰς τὴν Β' ἐπιστολὴν αὐτοῦ, παρακινεῖ: «Εἴ τις ἔρχεται πρός ὑμᾶς καί ταύτην τὴν διδασκαλίαν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν καί χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε, ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς».

Ἡ ἀυστηρότης αὕτη τῆς φιλοστόργου μητρὸς Ἐκκλησίας δέν ἔχει δικανικόν ἢ τιμωρητικὸν χαρακτήρα. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν τιμωρεῖ οὐδέ ἐκδικεῖται τὸν ἐν γένει κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον. Παιδεύει καί ἐπιτιμᾷ μετ' ἀγάπης καί εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος τοὺς παρεκτρεπομένους. Μέ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐνεργοῦσιν οἱ πνευματικοί, ὅταν ἐπιτιμῶσι τὰ ἀμαρτάνοντα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ ἐνέργειαι αὗται τῆς Ἐκκλησίας οὐδόλως ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἰδεῶν Αὐτῆς, καθότι οὐ χρεῖται τοιαύτης ἀνάγκης. Ἐχει χρέος ὅμως ἡ Ἐκκλησία, νὰ προστατεύσῃ καί περιφρουρήσῃ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ἐμφανιζομένων προβατοσχήμων λύκων.

Ἵπερβαίνουσα ἐν ταύτῳ ἡ Ἐκκλησία τὰς ὑπὸ τῆς κοινωνίας τοποθετηθείσας διαχωριστικὰς γραμμάς τῶν οἰκείων καί τῶν ξένων, τῶν ἡμετέρων καί τῶν ἄλλων, τῶν φίλων καί τῶν ἐχθρῶν, ἐπιδεικνύει ζωηρόν ἐνδιαφέρον οὐχί μόνον διὰ τοὺς

πρώτους αλλά και διά τούς δευτέρους καθότι «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι και εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὴν Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν αὐτοῦ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουσι τὴν ὑπαρξιν ἐπιτιμίων, τὰ ὅποια ἐκκλησιαστικῶς μεταφράζονται εἰς θεραπευτικὰ μέσα, «πρὸς ψυχῶν θεραπείαν καὶ ἰατρειάν παθῶν», λέγει ὁ Β΄ Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Οἱ παρεκτραπέντες καὶ οἱ παρεκτρεπόμενοι σύνδουλοι ἡμῶν, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ, τυγχάνουσιν ἀσθενεῖς καὶ οὐχὶ ἐγκληματῖαι καὶ κακοῦργοι. Τὸ χορηγούμενον φάρμακον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδέχεται νὰ εἶναι πικρὸν, ὅστις ἀσθενὴς ὅμως ἐκουσίως λαμβάνει τοῦτο, ἀπολαμβάνει τῆς θεραπείας διὰ νὰ σωθῆ καὶ μὴ καταδικασθῆ ἰσοβίως καὶ αἰωνίως.

Ἐφαρμόζοντες τὰς ὁδηγίας ταύτας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐπιδεικνύομεν ἀγάπην καὶ φιλευσπλαγχνίαν πρὸς τὸν συνάνθρωπον ἡμῶν, κατὰ τὴν Παύλειον παρότρυνσιν «δοῦλον Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ’ ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πραότητι παιδεύοντα τούς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ’ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα» (Β΄ Τιμ. 24,25).

Σεβασμιώτατοι,

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Εἰς τὰ ὄρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, πέραν ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ὑπαρξιν τῶν παλαιῶν αἱρέσεων, μέ τὰς ὁποίας δέν ἀσχολεῖται ἡ παρούσα Συνδιάσκεψις, δραστηριοποιοῦνται ἐκ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, μέ εὐτυχῶς οὐχὶ μεγάλην ἐπιτυχίαν δι’ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι Μουαμαντανίν καὶ οἱ Μουτατζαντεντίν. Ἀμφότεροι οἱ τελευταῖοι τυγχάνουσι Προτεσταντικὰ παρακλάδια τῶν Βαπτιστῶν καὶ τῶν Ἀναβαπτιστῶν.

Τὸ ποιμνίον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν αὐτοῦ εἶναι ἀραβόφωνον. Τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν περισσοτέρων εἶναι λίαν χαμηλὸν καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην πολλαπλῆς συναντιλήψεως. Αἱ ἄλλαι ὁμολογίαι, τὴν τελευταίαν εἴκοσαετίαν περίπου, ἐκμεταλλεόμεναι τούς διαφόρους Διαλόγους καὶ παρουσιάζουσαι σχετικὰς φωτογραφίας, ἐφηῦρον καὶ διετράνωσαν τὴν φράσιν «κούλου οὐάχατ», δηλαδή πάντες εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ἐν μέσῳ τῶν συνθηκῶν τούτων, ἀναγκαζόμεθα, νὰ δαπανῶμεν πολλὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ αὐτονοήτου, ὅτι δηλαδή δέν ἀκολουθοῦσιν αἱ λοιπαὶ ὁμολογίαι τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων ἔχει ἀναπτύξει πολυσχιδῆ δραστηριότητα ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου.

Περαίνων, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου κ. Θεοφίλου τοῦ Γ΄ ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, ἔχω δι’ ἐλπίδος, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὑπάρξῃ στενωτέρα συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὅποια ἔχει ἀναλάβει τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν κατ’ ἔτος σύγκλησιν τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης, προκειμένου ἵνα, ἀλληλοβοηθούμενοι ἐπιτύχωμεν περισσοτέρους καρπούς εἰς τὸ ὄντως ἐπίπονον καὶ δυσχερὲς ἔργον τοῦτο.